'రచన' – జన్మదిన ప్రత్యేక సంచిక – ఫిబ్రవరి, 1999

అంకురం

ఆ రోజే ధనుర్మాసం మొదలయింది. దాంతో పాటే చలీ మొదలయింది. చలంటే భరించలేని చలి కాదు.

సంవత్సరంలో సగం పైగా వేసవి వేడినే అనుభవించే నగర వాసులకు – డిసెంబర్, జనవరి నెలలే కాస్త చల్లదనాన్నీ, ఆహ్లాదాన్నీ ఇచ్చేవి.

ఆ చల్లదనం ఇచ్చే నిద్రలోనూ – నిద్ర ప్రసాదించే సుఖంలోనూ మునిగి ఉన్న రామానికి ఉదయం నాలుగవుతూండగా హటాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది.

అతని మనస్సు ఏదో కావాలని తహతహ లాడింది. అతని కళ్ళు దేన్నో చూడాలని

తొందరపడ్డాయి.

మంచం మీద నుండి లేచి కిటికీ దగ్గర కెళ్ళి చూశాడు.

మూడంతస్తుల మేడ మీద నుండి ఇంటి ముందున్న రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా కనిపించింది.

మేడలోని తక్కిన ఫ్లాట్ల నుండి ఏ అలికిడీ లేదు.

తను చూడదలచుకున్నది, చూడలేక పోతున్నందుకు ఏం చెయ్యాలో తెలియక ఆలోచిస్తూ వెనక్కి తిరిగాడు.

మంచం మీద సుఖంగా నిద్రపోతోంది సీత.

అంతకు ముందు సంవత్సరం ధనుర్మాసానికి సీత రామం ఇంట్లో లేదు. రామం సీత ఇంట్లో ఉన్నాడు. సీత ఇల్లంటే సీత తండ్రి ఇల్లు. అంటే రామం మేనమామ ఇల్లు.

ఆ సంవత్సరం ధనుర్మాసానికి రామం ఆ ఇంటికి వెళ్ళకపోతేనో –

వెళ్ళినా ఉదయమే లేచి సీత ముగ్గులు పెట్టడం చూడకపోతేనో–

చూసినా రామం అలా తన్మయుడై తన్ని చూసేవాడన్న సంగతి సీత కనిపెట్టి ఉండక పోతేనో –

ఈ సంవత్సరం ధనుర్మాసానికి కూడా సీత, సీత ఇంట్లోనే ఉండేది.

పోయిన సంవత్సరానికి ముందు, రామం ఎప్పుడూ సీత వాళ్ళ ఊరు ధనుర్మాసం సమయానికి వెళ్ళలేదు. ఉదయమే లేచి సీత ముగ్గులు పెడ్తూండడం చూడలేదు.

లేదు కాబట్టే సీతని చేసుకోమని తల్లి ఎంత చెప్తున్నా రామం అంగీకారం చెప్పలేదు. అప్పటికి రామానికి సీతను పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న ఆలోచన లేదు. అలాగని చేసుకోకూడదన్న ఆలోచనా లేదు.

తన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటానని అనని రామానికి తనంటే ఇష్టం ఉందో లేదోనన్న అనుమానంతో, సీతా రామాన్ని పెళ్ళి చేసుకొంటానని అనలేదు.

వాళ్లిద్దరిలోనూ ఒకరినొకరు పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఆలోచన మొలకెత్తింది, పోయిన సంవత్సరపు ధనుర్మాసం తొలి దినానే. ఆ రోజు నుండి ఓ నెల రోజులు గడిచి సంక్రాంతి పండగ వచ్చేసరికి, వాళ్ళిద్దరూ ఒకరినొకరు విడిచి ఉండలేని స్థితికి వచ్చేశారు. ఒకరికి ఒకరై, ఒక్కరై ఉండిపోవాలనుకున్నారు. వాళ్ళు అనుకున్నదీ, వాళ్ళ తల్లితండ్రులు అనుకున్నదీ ఒక్కటే అవ్వడంతో, ఇద్దరి పెళ్ళి సవ్యంగా జరిగిపోయింది.

ఆ సమయంలో రామం కొత్త ఉద్యోగంలో చేరడంతో కొత్త దంపతులు కొత్త

నగరంలో కొత్త కాపురం మొదలెట్టారు.

నెలలు రోజుల్లా, రోజులు గంటల్లా, గంటలు నిమిషాల్లా కులాసాగా గడిపేస్తున్న వారి జీవితంలోకి మళ్ళీ ప్రవేశించింది ధనుర్మాసం.

దాంతో రామంలో బాధ మొదలయ్యింది. అది భరించలేక సీత దగ్గరికెళ్లి పక్కన కూర్చున్నాడు.

అంత నిద్రలోనూ, రామం తన పక్కన కూర్చోడాన్ని గమనించిన సీత అతని

జుట్టు లోకి వేళ్ళు దూర్చి – "ఏంటీ" అని అడిగింది.

నిద్ర మత్తులో మాట్లాడుతున్న సీత గొంతు మత్తుగా, అందంగా వినిపించింది. కానీ, దాన్ని గమనించే స్థితిలో లేని రామం –

"మెలకువ వచ్చేసింది" అని అన్నాడు.

"టైమెంతయిందేంటి?" అని అడిగింది సీత – అదే నిద్ర మత్తులో, అదే మత్తు గొంతుతో.

"నాలుగుంపావయింది" అన్నాడు రామం.

"అంతేనా, ఇంకా రెండు గంటలు పడుకోవచ్చు. పడుకోండి" అంది సీత.

"నిద్ర రావడం లేదు" అన్నాడు రామం.

రామం ఎందుకో బాధపడుతున్నాడనిపించి, లేచి కూర్చుని, "ఏమయింది?" అని అడిగింది సీత.

"పోయిన సంవత్సరం ఇదే రోజు, ఇదే సమయం మనం ఎక్కడున్నామో, ఏం చేస్తున్నామో గుర్తుందా, నీకు?" అని అడిగాడు రామం.

సీత కొంతసేపు ఆలోచించి, "అసలు ఈ రోజు ప్రత్యేకత ఏంటో" అని స్వగతంలో అంటున్నట్లు అంది.

"ఈ రోజే ధనుర్మాసం మొదటి రోజు" అన్నాడు రామం – ఇది కూడా గుర్తు లేదా అన్నట్లు చూస్తూ.

"అవును" అంది సీత – అయితే ఏమిటన్నట్లు చూస్తూ.

"పోయిన సంవత్సరం ఈ రోజే సన్నని నీ నాజూకు వేళ్ళ నుండి జాలువారుతున్న ముగ్గుని నేను చూసింది" అన్నాడు రామం సీత వేళ్ళని తన వేళ్లలోకి తీసుకుంటూ.

"కొత్త చోటులో సరిగ్గా నిద్ర పట్టడం లేదన్న నెపంతో – ఆ రోజే కాదు – ఆ నెల రోజులూ – నేను ముగ్గు పెట్టడం చూస్తూనే ఉన్నారు మీరు" అంది సీత.

"ఆ రోజు నా కింకా గుర్తుంది సీతా!" అంటూ తన మనోస్క్రీను మీద రంగుల చలన చిత్రాన్ని చూస్తూ – సినిమా ఫక్కీలో మాట్లాడసాగాడు రామం.

అదే సీనుని తన మనోస్క్రీను మీద చూస్తూ వినసాగింది సీత.

❀ ❀ ❀

ధనుర్మాసం ఉదయమే లేచి ఇంటి ముందు పెద్ద పెద్ద ముగ్గులు పెట్టడం సీతకి చిన్నప్పట్నుంచి ఉన్న ఇష్టమైన అలవాటు. స్కూలూ, కాలేజీల చదువుతో పాటు కొత్త కొత్త ముగ్గులు నేర్చుకొని ఇంటి ముందు అందమైన రంగవల్లులు తీర్చిదిద్దుతూండేది.

ఆ సంవత్సరం ధనుర్మాసానికి ముందు రోజు సీతా వాళ్ళ ఊరొచ్చాడు రామం.

అంతకు ముందు చేస్తున్న ఉద్యోగం మానేశాక కొత్త ఉద్యోగంలో చేరడానికి ముందు కొన్నాళ్ళ వ్యవధి దొరికితే ఆ విరామాన్ని సీతా వాళ్ళింట్లో గడపడానికి వచ్చాడు రామం.

వాళ్లిద్దరూ బావా మరదళ్ళు అయినా – చుట్టూ ఉన్న వాళ్ళు వాళ్లిద్దర్నీ భార్యాభర్తలనే అనుకుంటున్నా – వాళ్లిద్దరికీ పెళ్ళి చేసుకుందామనే అభిప్రాయం ఆ రోజు కింకా కలగలేదు.

ఆ రాత్రి అందరూ సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకొని పడుక్కున్నారు.

ఉదయం నాలుగవుతూండగా ఎందుకో హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చేసింది రామానికి. కిటికీలోంచి వీధి గుమ్మంలోకి చూశాడు.

ఆకాశంలోని చుక్కల ప్రతిబింబాల్లా, నేల నిండా చుక్కలు కనిపించాయి.

ప్రతిబింబాలు నీళ్ళలో కాక నేల మీద ఎలా కనిపిస్తున్నాయా అని కళ్ళు. నులుము కుని చూసిన రామానికి –

ఆ నేల మీద చుక్కలు నింగిలోని చుక్కల ప్రతిబింబాలు కావనీ, అవి తెల్లటి ముగ్గు చుక్కలని తెలిసింది.

ఇంటి ముందున్న విశాలమైన వీధిలో సగ భాగం దాకా చుక్కలు – ఒకదానికీ, మరోదానికీ సమానమైన దూరాలలో, ఒకే పరిమాణం గల చుక్కలు – అడ్డంగా, నిలువుగా నేల మీద పరుచుకున్న అందమైన చుక్కలు.

వాటినక్కడ పెట్టినది ఎవరా అని చూశాడు రామం.

తెల్లటి ముగ్గు నిండి ఉన్న కొబ్బరి చిప్పని ఒక చేత్తోనూ, చలికి తల చుట్టూ చుట్టుకున్న చీర కొంగుని జారిపోకుండా మరో చేత్తోనూ పట్టుకొని కనిపించింది సీత.

ఆ చుక్కలు పెడుతున్న చక్కని చుక్క తన మరదలు సీతేనా అని ఆశ్చర్యపోయాడు రామం.

అంతకు ముందు సీతని రకరకాల భంగిమల్లో చూశాడు కానీ – ఇలా చుక్కలు పెట్టడం పూర్తి చేసి, గీతలు ఎక్కడ నుండి ప్రారంభిద్దామా అని ఆలోచించుకుంటూ నిల్చున్న భంగిమలో చూడలేదు రామం.

ఆ భంగిమలో అద్భుతంగా కనిపించింది సీత.

సీత సన్నగా, పొడుగ్గా, అందంగా ఉంటుంది. సీత కళ్ళూ, చెవులూ, ముక్కూ, మూతీ, మొహం అన్నీ అందంగానే ఉంటాయి. అన్నిటికన్నా అందంగా ఉండేది సీత జడ. నల్లగా, పొడుగ్గా ఉండే సీత కురుల్ని – పావుగంట అల్లితే సీత జడవుతుంది.

సీత ఎక్కడ ముగ్గు వేయ్యాలో నిర్ణయించుకుని, ఆ మూలకి నడిచి, సన్నని నాజూకు వేళ్ళ మధ్య ముగ్గు నుంచుకుని గీతలు వెయ్యడానికి వంగింది. సీత వెన్నెముక సీత చెప్పినట్లు విని, విల్లులా వంగింది కానీ, సీత జడ అలా వంగలేక పక్కకి జారింది. జడని సద్దుకుని, ముగ్గు వెయ్యడం మొదలు పెట్టింది సీత.

సన్నటి పొడుగాటి వేళ్ళ మధ్య నుండి జాలువారుతున్న ముగ్గు వంకరులు పోతూ, వంకీలు తిరుగుతూ అందమైన రంగవల్లిగా మారిపోతున్న దృశ్యం రామాన్ని తన్మయుణ్ణి చేసింది. తనకి తెలియకుండా వీధిలోకి నడిచాడు. ఇంటి గుమ్మం దగ్గర సీతని చూస్తూ అలా నిల్చుండి పోయాడు.

రామం రావడం, నిలబడడం, తన్ని చూస్తూనే ఉండడం చూసింది సీత. అయినా చూడనట్లు ముగ్గు వేస్తూనే ఉంది. రామం చూస్తూనే ఉన్నాడు. ముగ్గు పూర్తయ్యేసరికి నెమ్మదిగా తెల్లారడం మొదలయింది.

ఆ కాంతిలో భగవంతుడు సృష్టించిన సీతా, సీత సృష్టించిన ముగ్గూ అద్భుతంగా కనిపించాయి రామానికి.

ముగ్గు పూర్తి చేసుకొని, దానికి కొంచెం దూరంగా నిల్చుని, అది ఎలాగుందా అని చూసుకుంటోంది సీత.

"చాలా బావుంది" అన్నాడు రామం.

"నువ్వెప్పుడు లేచి వచ్చావు?" అని అడిగింది సీత – అప్పుడే రామాన్ని చూస్తున్నట్లు.

"నువ్వు చుక్కలు పూర్తి చేసి, గీతలు మొదలెట్టాక" అన్నాడు రామం.

"బావుందా?" అని అడిగింది సీత.

"ఇందాక అన్నానుగా, చాలా బావుంది" అన్నాడు రామం.

"బావుంటే..." అని ఆపేసింది సీత.

"ఆ – బావుంటే" అని అడిగాడు రామం.

"ఏం లేదు. బావుంటే బావున్నట్లే" అంది సీత. అంటూ లోపలికి నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

రామం ముగ్గుని చూస్తూ, ముగ్గు పెడుతున్న సీతని ఊహించుకుంటున్నాడు.

సీత ధ్యాసలో ఉన్న రామానికి, అటు పక్కగా ఒక ఎడ్లబండి రావడం కనిపించలేదు. బండివాడు వీధికి అటుపక్కగా వెళ్దాం అని ప్రయత్నించాడు. కానీ బండి చక్రం ఒకటి ముగ్గు మీదకి వచ్చేసింది.

రామం, "ఇటు రాకు – రాకు" అంటూ గట్టిగా అరిచాడు. బండివాడు బండిని ఆపలేకపోయాడు.

బండి కింద పడి ముగ్గు నలిగింది.

నలిగింది ముగ్గు కాదు. తన హృదయమైనట్లు బాధ పడుతూ బండివాడిని తిట్ట సాగాడు రామం.

వీధిలో ఏమవుతోందో అని కంగారు పడుతూ వచ్చిన సీతతో, "ముగ్గు చెరిగి పోయింది" అన్నాడు రామం.

సీత నవ్వింది.

ఆ నవ్వు, 'నువ్వెంత అమాయకుడివి బావా' అని సీత జాలిగా అడుగుతున్నట్లుంది.

ఆ నవ్వే, 'నా ముగ్గు కోసం నువ్వింత కలవరపడుతున్నావా' అని ఆర్తిగా అడుగు తున్నట్లుంది.

ఇలా రకరకాల భావాలను నవ్వు ద్వారా చెప్పచ్చునన్న సంగతి రామానికి తెలి యదు. తెలియడానికి, అలా తెలియజెప్పగల విద్య ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు. ఆ విద్య తెలిసింది సీత ఒక్కర్తే! అందుకే సీత నవ్వు అంత మనోహరంగా ఉంటుంది. అందుకే అది రామానికి ఎంతో నచ్చింది.

అలా నవ్వుతూనే అంది సీత –

"ఈ రోజు వేసిన ముగ్గు ఈ నెలంతా ఉంటుందా బావా? ఏ రోజు ముగ్గు ఆ రోజుకే. అసలు నెలంతా ఈ రోజు వేసిన ముగ్గే ఉంటే మిగతా ముప్ఫై రోజులూ ఏం చేస్తాం? రోజూ ఓ కొత్త ముగ్గు వెయ్యద్దూ? కొత్తదనం లేకుండా రోజూ ఒక్కలాగే ఉంటే జీవితం నిస్సారం అయిపోదూ?" అని అంది.

తను వేసిన ముగ్గు గురించి చెప్తున్నట్లు సీత ఓ చక్కని జీవిత రహస్యాన్ని చెప్పింది రామానికి.

మర్నాటి నుండి సీత ముగ్గుపెట్టే వేళకి ముందే లేచి కూర్చునేవాడు రామం. సీతకి ఓ చెయ్యి ముగ్గు చిప్ప పట్టుకునేందుకు, మరో చెయ్యి జడ సవరించుకునేందుకు అవసరమవుతాయి. ముగ్గు వేసేందుకు కష్టమవుతోందని గ్రహించి ముగ్గు చిప్ప పట్టుకున్నాడు రామం. అందులోంచి సీత సుతారంగా ముగ్గు తీసుకుంటూ రామాన్ని చూసి నవ్వేది. ఆ నవ్వులో రవ్వలనీ, అర్థాలనీ చూసుకునేవాడు రామం.

"నీ చేతిలో ఉన్న కొబ్బరి చిప్పలోంచి ముగ్గు తీసుకోవడం కష్టంగా ఉంది బావా" అంది సీత ఓ రోజు.

"నీకున్నవి రెండు చేతులు, చెయ్యాల్సినవి మూడు పనులు – ముగ్గు చిప్ప పట్టుకోవడం, జడనెత్తి పట్టుకోవడం, ముగ్గు వెయ్యడం. మొదటిది నే చేస్తే నీకు కుదరడం లేదు. మూడోది నాకు రాదు. రెండో పని చెయ్యనా" అని అడిగాడు

రామం.

"ఎవరన్నాచూస్తే" అంది సీత.

"ఎవరన్నా చూస్తే ఏం?" అంటూ సీత జడ పట్టుకు నిల్చున్నాడు రామం.

సీత వంగి ముగ్గు పెట్టడం మొదలెట్టింది.

ముగ్గు పెట్టడం ఓ చోట నిల్చుని, ఓ భంగిమతో చేసే పని కాదు. ముగ్గు పెడుతున్న సీత ఎటు కదులుతుందో చూసుకుంటూ సీతతోనే సీత జడని మోసుకుంటూ తిరిగాడు రామం. అలా తిరగడంలో రామానికి, అలా మోయించుకోవడంలో సీతకీ ఆనందం ఉంది.

"ఎవరన్నా చూస్తే ఏం" అన్నాడు కానీ రామం, ఎవరూ చూడకపోతే బాగుండుననుకున్నాడు.

"ఎవరన్నా చూస్తే" అని సీత అంది కానీ, ఎవరైనా చూస్తే బాగుండుననుకుంది.

"ఎన్ని వేల సంవత్సరాల నుండో ఈ భూమి మీద ఎన్నో జంటలని చూశాం, కానీ, ఇలాంటి జంటను చూళ్ళేదు" అని నింగిలోని చుక్కలు అనుకున్నాయో లేదో కానీ, చుట్టుపక్కల ఇళ్ళలో అమ్మలక్కలు మాత్రం, "మేమెప్పుడూ చూళ్ళేదమ్మా ఇలాటి చోద్యం" అని ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకున్నారు – కొందరు ఆనందంతో, కొందరు అసూయతో.

"రేపేం ముగ్గు పెడతావు?" అని ఏనాడన్నా రామం అడిగినే, "రేపు చూస్తావుగా" అనేది సీత.

"చెప్పవూ" అని రామం బతిమాలితే, "చెప్పనూ" అని దీర్ఘం తీసేది సీత.

ఆ నెల రోజులూ వాళ్ళిద్దరూ ముగ్గుల సంబరంలో గడిపేశారు.

సంక్రాంతి రోజు వచ్చింది. ఆ రోజు ఉదయం ముగ్గు వేశాక, –

"బావుందా" అనడిగింది సీత.

"బావుంటే..." అన్నాడు రామం, మొదటి రోజు సీత అన్నట్లే.

సీత రామం పక్కకి వచ్చి, నిల్చుని తల వంచుకుని రామానికి మాత్రం వినిపించేటట్లు, "పెళ్లాడవచ్చు" అని లోపలికి తొందరగా వెళ్ళిపోసాగింది.

"బావుంటే పెళ్ళాడడమేమిటి?" అని వెళ్ళిపోతున్న సీతకి వినిపించేలా రామం అరుస్తోంటే –

వెళ్తున్నదల్లా ఒక్కసారిగా ఆగి, వెనక్కి పరుగెత్తుకొచ్చి రామం నోటిని తన వేళ్ళతో మూసి –

"ఆ మాటలనే అరవకుండా మనసులోనే అనుకుంటూ ఆలోచించు. అర్థమవు

తుంది" అని గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది సీత.

ముగ్గు బావుంటే పెళ్ళాడడమేంటా అని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్న రామాన్ని పండగ పూట ఆలస్యం చెయ్యకుండా తలంటుకొమ్మని పంపాడు మేనమామ.

బావుంటే అన్నమాట – బావ, ఉంటే అన్న రెండు మాటలు కలిపితే వస్తుందన్న విషయం – తలంటుకుంటున్న రామం తలలో చటుక్కున మెరిసింది.

స్నానం అయిన వెంటనే సీతని కలిసి, "బావుంటే పెళ్ళాడెయ్యడమేనా" అని అడిగాడు, తనకి సీత చెప్పిన విషయం అర్థమైందన్న విషయాన్ని తెలియపరుస్తూ.

"ఉత్త బావుంటే కాదు – బావుంటే – బావుంటే – " అంది సీత.

"అంటే" అన్నాడు రామం అమాయకంగా.

"బావ ఉంటే, ఆ బావ – బావుంటే" అంది సీత.

"నీకు బావున్నాడా?" అన్నాడు రామం.

"బావున్నాడు – బావున్నాడు" అంటూ కళ్ళు మూసుకుంది సీత.

"సీతా " అన్నాడు రామం. ఆ అనడంలో 'నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను – నిన్నే పెళ్ళి చేసుకుంటాను' అన్న ధ్వనిని రామం వినిపించగలిగాడు.

కళ్ళు మూసుకుని ఉన్న సీత ఆ ధ్వనిని వినగలిగింది.

❁ ❁ ❁

గత స్మృతులలోకి చూసుకుంటూ రామం చెప్తున్నాడు. అవే గత స్మృతులలోకి చూసుకుంటూ వింది సీత. విని –

"ఈ మూడంతస్తుల మేడలో, పై అంతస్తులో, మూలనున్న ఓ ఫ్లాట్‌లో ఉన్నాం మనం. మనకి ముగ్గులేంటీ" అంది.

"నువ్వు ముగ్గులెయ్యాలి, నేను చూడాలి" అన్నాడు రామం.

"నాకూ వేసుకోవాలనే ఉంది. అయితే ఎలా? ఈ మేడల అరణ్యంలో నేల ఏదీ? నేల లేక ముగ్గులెలా? పోనీ ఇంట్లో వేద్దామంటే ఇల్లంతా మొజాయిక్ నేలాయె" అంది నిట్టూరుస్తూ సీత.

తెల్లారింది. సీత మామూలుగా పనులు చెయ్యడం మొదలెట్టింది. కానీ రామం మాత్రం దిగులుగానే ఉన్నాడు. సీత ముగ్గు వేయడం లేదన్న బాధ రామాన్ని వీడడం లేదు.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ రామంలో అసంతృప్తి పెరుగుతోంది. అతనికి జీవితం నిస్తేజంగా అనిపించసాగింది. పండగ దగ్గరపడుతోందన్న ధ్యాసే లేదు రామానికి. పండక్కి కొత్త బట్టలు కొందామన్న ఆలోచనే కలగలేదు. రామం మానసిక స్థితి

చూసి ఆ విషయం గుర్తు చెయ్యలేదు సీత.

భోగి పండగ వచ్చి వెళ్ళింది.

సంక్రాంతి రోజు ఉదయమే లేచాడు రామం.

పక్కన సీత కనిపించలేదు.

తనకన్న ముందే ఎందుకు లేచిందా అనుకుంటూ లేచి హాల్లోకి నడిచాడు.

హాలుకు మధ్యగా నేల మీద కూర్చునుంది సీత. అప్పటికే తలంటుకొని, తన పొడుగాటి నల్లటి కురులను ఫేనుగాలిలో ఆరబెట్టుకుంటోంది.

రామానికి సీతా, సీత జుట్టూ ఎప్పటిలా అందంగా కనిపించాయి. వాటితో పాటే సీత కట్టుకున్న చీర కూడా అందంగా కనిపించింది.

పెళ్ళికి ముందెప్పుడో సీత ముచ్చట పడి కొనుక్కున్న ముదురు నీలం రంగు చీర. ఏ డిజైనూ లేని చీర తనకు నచ్చలేదని రామం ఒకసారి అంటే, అప్పటి నుండి కట్టుకోవడం మానేసిన చీర.

ఆ చీర నిండా ఇప్పుడు తెల్లరంగుతో ముగ్గు డిజైనుంది.

రామం దగ్గర కెళ్ళి చూశాడు.

సీత కళ్ళెత్తి రామాన్ని చూసి నవ్వింది హాయిగా.

“సీతా” అన్నాడు రామం ఆనందంతో.

“బావుందా” అని అడిగింది సీత.

“అద్భుతం” అన్నాడు రామం.

“నాకు పెయింటింగ్ రాదు. నేర్చుకున్నాను. ఈ నెల రోజులూ ఇదే పని? చీర నీ కెలాగూ నచ్చలేదుగా. అందుకే దీని మీద నాకు నచ్చిన ముగ్గు డిజైన్ ఫ్యాబ్రిక్ పెయింట్‌తో వేశాను” అంది చీరని చూపిస్తూ సీత.

“నా కోసం – నువ్వు...” అంటూ ఆగాడు రామం.

“మీ కోసం – అంటే – నా కోసమేగా” అంది సీత.

“సీతా” అన్నాడు రామం, సీత పక్కనే కూర్చుంటూ.

సీత నేల మీదకి వాలింది.

తెల్ల రంగు ముగ్గులున్న నీలం రంగు చీర కొంగు నేల మీద పరుచుకుంది.

సీత చీరని ఆనందంగా చూస్తున్నాడు రామం.

రామం మొహాన్ని ఆనందంగా చూస్తోంది సీత.

వాళ్ళిద్దరికీ తెలియకుండా, వాళ్ళని ఆనందంగా చూస్తోంది సీత కడుపు లోపల్నుంచి – ఓ......

❀